Co si lípy povídaly

Příběh společně vymyslely děti ze všech třech tříd MŠ Praha 5 - Hlubočepy.

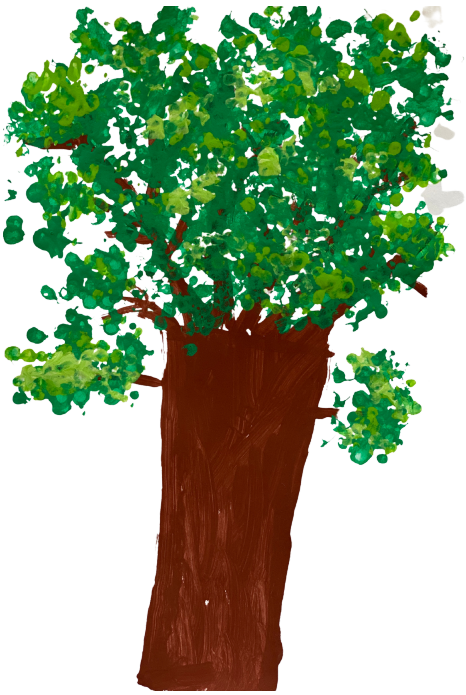

Bylo, nebylo, žily dva stromy, které se jmenovaly Zita a Karel. Byly to lípy a žily u školky, do které chodily hodné děti. Karel a Zita viděli velkými okny všechno, co se děje ve školce, před kterou rostli. Sledovali, jak si děti ve školce hrají, jak vyrábějí, zpívají a také jak se učí.

Jednou ráno se lípy probudily zrovna, když šly děti do školky. Zita říká: “Karle, mně se zdál krásný sen. Zdálo se mi, že tady v okolí vyrostly stromy a my jsme se oba dva kamarádili s jinými stromy a žili jsme si tak hezky… A pak jsem se probudila.”

Mateřská škola, Praha 5 – Hlubočepy, Hlubočepská 90,
příspěvková organizace

“A mně se zase zdálo, Zito,” řekl Karel, “že tady běhaly lištičky a veverky, a že tu běhala zvířátka. A ta zvířátka byla v nesnázích, protože neměla žádný strom. Stál jsem tam jen já a nabídl jsem jim, že můžou bydlet se mnou a od té doby jsme žili šťastně. Pak jsem se probudil.”

Naše dvě lípy si spolu rády a často povídají. Třeba o tom, na co se těší. Zita a Karel se těší na léto, až budou mít nové lístečky, a že se spolu budou mít hezky. Povídali si také o tom, že vždy na podzim jim pan kadeřník obarví listy v jejich korunách a pak je větrem ostříhá.

Jak si takové lípy mohou povídat? Povídají si listím - když zašumí nebo zaševelí ve větru. Mohou se také dotýkat kořeny nebo se můžou pohladit větvemi, když zafouká vítr. Také se mohou dívat, jak si děti hrají venku s broučky a jak se k nim chovají hezky, jak děti s maminkami a tatínky přijeli do školky autobusem nebo autem, a že to někdy před školkou vypadá jako na parkovišti.

“Karle, pamatuješ si, jak dřív chodily děti do školky pěšky? To už je dávno.”

“Pamatuju, Zito. A vzpomínám si, jak jednou přišel klouček do školky sám, prý ho sourozenci poslali samotného už od mostíku. To byli nezbedové!”

“Jo, jo, Zito, to byla pěkná rošťárna. Ale to už je dávno, vždyť z toho malého kluka už je tatínek a vodí sem do školky svoje děti.”

“Máš pravdu, Karle, je to už hodně let. Víš, co mě vždycky potěší? Když mají stromy svátek a děti nám přijdou zazpívat, pohladit nás, namasírovat a obejmout. To je vždycky krásný den!”

“Den stromů mám taky moc rád, Zito. Víš, že nás děti také malují a kreslí? A povídají si o nás? Ty se prý jmenuješ po císařovně Zitě a já mám jméno po jejím synovi. A jsme prý stejně staří, jako školka, před kterou stojíme.”

“To je tak hezké, že máme svoje jména. To se nepoštěstí každému stromu. Možná právě proto, že máme jména, ti včera Žofka ze školky dala pusu, prý byla sladká.”

“Zito, já se stydím, pusinka od takové krásné slečny, to se mi ještě za mých dlouhých 127 let nestalo.”

“Já zvědavě nakukuju každý den do okna třídy Soviček, protože tam jsou květináče, do kterých děti zasadily naše semínka, naše miminka. Jsem zvědavá, Karle, kdy jim vyrostou ze semínek stromy. Slyšela jsem děti, jak si povídají o tom, jak dlouho to bude asi trvat. Prý možná 45 dní a možná 100 minut.”

“No to jsem taky zvědavý, Zito. Budeme to spolu hlídat a uvidíme, kdo z dětí měl pravdu.”

Naše lípy zažily válku, pamatují časy, kdy do školky chodili praprarodiče dětí, které sem chodí teď. Jsou víc než sto let staré. Viděly toho opravdu

spoustu - děti, dospělé, auta, autobusy, letadla, ptáky, miminka v kočárcích, pana školníka, jak pečuje o zahradu, nebo pana zahradníka, který pečuje o velké větve našich lip….

Žijí na předzahrádce hlubočepské školky společně se zvířátky - ptáci si v jejich korunách staví hnízda, kde pečují o mláďata, veverky skáčou z větve na větev, někdy přiletí datel, doktor stromů, aby lipám ulevil od hmyzích škůdců. Když jsou lípy v plném květu, tak kolem nich bzučí včelky a poletují motýli a další hmyzí kamarádi.

Kdyby Zita a Karel uměli mluvit lidskou řečí, myslíme si, že by nám toho chtěli hodně říct. Určitě by nám řekli, že nás mají rádi, protože se o ně hezky staráme. Asi by nám řekli, že se těší na další Den stromů, kdy jim zase půjdeme zazpívat. Možná by nám řekli, jak se ztratilo Jonášovo kolo, které přímo pod lipami čekalo, až Jonáše vyzvednou ze školky rodiče. Třeba by se nás zeptali, jestli se máme dobře a na oplátku by nám řekli, jak se mají ony.
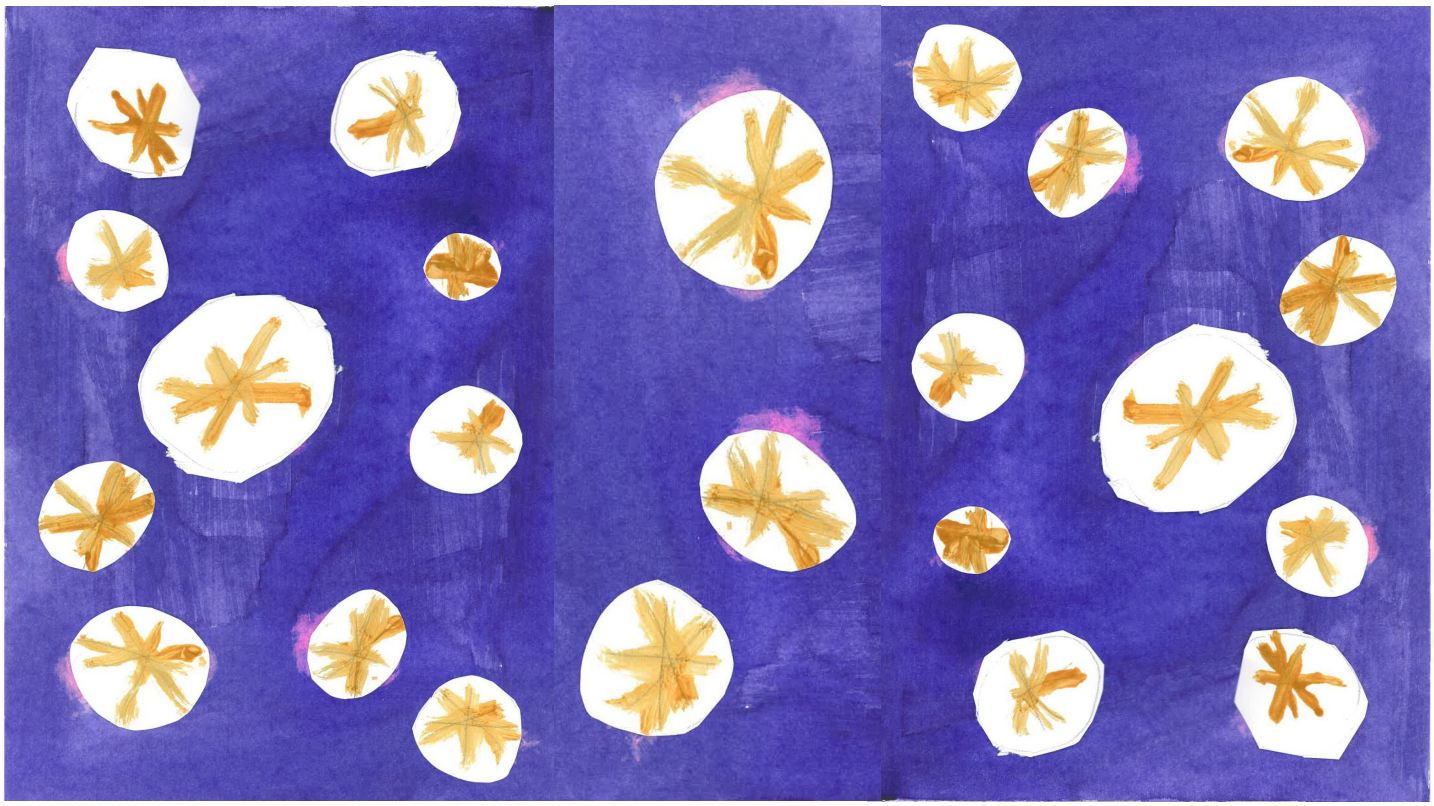
Zita a Karel si povídali a povídali a ani si nevšimli, že už je tma.
"Vzpomínáš, Zito, jak jsme jednou v noci viděli padající hvězdu?", zeptal se Karel.
"Vzpomínám!", zavolala Zita. "A pak jsme si přáli, aby už bylo léto a měli jsme nové listy, aby za námi častěji chodila zvířátka, nebo aby byly děti ve školce pořád tak hodné a veselé."
"Myslím, že se nám ta přání vyplní. Ale teď už dobrou noc, Zito."
"Dobrou noc, Karle. Dobrou noc, ať tě blechy štípou celou noc….jak říkají děti ze školky.", řekla Zita. Zívla, protáhla si větve a sladce usnula.